

Sygn. akt VIII C 1299/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko M. H.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. H. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 201,90 zł (dwieście jeden złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej M. H. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1299/17

UZASADNIENIE

W dniu 30 września 2016 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. H. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 201,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr (...), przeprowadzonej na odcinku B. – Dworzec Ł. w dniu 3 grudnia 2015 roku, stwierdził u pozwanej brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł oraz kwoty 1,90 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenie stało się wymagalne w dniu 3 stycznia 2016 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, ponowionego również w dniu 5 lutego 2016 roku, pozwana nie uiściła kwot, o których mowa wyżej.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 20 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Nakaz ten zaskarżyła w całości sprzeciwem pozwana. W uzasadnieniu podniosła, że z uwagi na późną porę i brak czynnych punktów sprzedaży biletów, nie miała możliwości zakupu biletu, a po wejściu do tramwaju okazało się, że nie jest on wyposażony w biletomat. Gdy to spostrzegła było już za późno na opuszczenie pojazdu.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(nakaz zapłaty k. 4v., sprzeciw k. 5-6, postanowienie k. 11v.)

Na rozprawie pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwana podtrzymała stanowisko wyrażone w sprzeciwie i wniosła o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 28-30)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2015 roku pozwana M. H. poprzez zajęcie miejsca w tramwaju linii numer (...), zawarła umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Tego dnia, w godzinach wieczornych, pozwana przyjechała do Ł. z W., gdzie studiuje. Pozwaną odebrali z dworca znajomi, w towarzystwie których pozwana udała się na przystanek tramwajowy. Po podjechaniu tramwaju pozwana wsiadła do drugiego wagonu. Wsiadając do pojazdu pozwana nie dysponowała biletom, z uwagi na późną porę nie miała bowiem możliwości jego zakupu.

W trakcie podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów nr (...), który po stwierdzeniu, że podróżuje ona bez biletu, wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 1,90 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. Wezwanie, o którym mowa wyżej, nie zostało podpisane przez pozwaną, odmówiła ona również jego odbioru, nie zgadzając się z nałożoną opłatą dodatkową.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:02:46-00:14:54 w zw. z 00:17:14 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 26 września 2017 roku, kserokopia wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej k. 21, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było w pełni zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód wykazał, że w dniu 3 grudnia 2015 roku pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej i została poddana kontroli na okoliczność posiadania ważnego biletu, na skutek której, kontroler wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż. Powód złożył do akt sprawy wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej nr (...), w którym oznaczono miejsce i czas przeprowadzenia kontroli, przyczynę wystawienia wezwania oraz dane osobowe pozwanej. Pozwana wprawdzie kwestionowała zasadność wystawienia przedmiotowego wezwania, podnosząc, iż nie miała możliwości zakupu biletu przez wejściem do pojazdu, a wsiadając do tramwaju działała z przekonaniem, iż zakupi bilet w biletomacie, w który jednak pojazd nie był wyposażony, to jednak Sąd uznał, że okoliczności przytoczone przez pozwaną nie deprecjonują zasadności żądania powoda. Przypomnieć należy w myśl § 2 ust. 1 pkt 1a załącznika nr 1 do uchwały nr XXXI/551/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł.

(Dz.Urz. Woj. (...). 2012, poz. 517 ze zm.), obowiązującego w dacie spornej kontroli, pierwszą czynnością, jaką pasażer był zobowiązany uczynić bezpośrednio po wejściu do pojazdu było uiszczenie opłaty za przejazd. Uiszczenie opłaty za przejazd następowało m.in. poprzez skasowanie biletu w pojeździe, przy czym za niesporne uznać należy, że począwszy od stycznia 2015 roku pasażer ma możliwość zakupu biletu w biletomacie, o ile oczywiście takie urządzenie zostało w pojeździe zamontowane. Pojazdy, w których zamontowane są biletomaty oznakowane są specjalną naklejką, która znajduje się na drzwiach, na wprost których zamontowane jest urządzenie ((...)). Powszechnie wiadomym jest ponadto, że pasażer ma możliwość zakupu biletu u prowadzącego pojazd.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że pozwana nie posiadając biletu i mając świadomość konieczności jego zakupu w pojeździe winna po pierwsze upewnić się, czy pojazd do którego zamierza wsiąść został wyposażony w biletomat, co jak wskazano wyżej było możliwe jeszcze z zewnątrz pojazdu (pomijając sam fakt oznakowania drzwi pojazdów, w których zamontowano biletomaty, za niesporne uznać należy, że urządzenie to z uwagi na swoje gabaryty, jest widoczne z zewnątrz tramwaju), po drugie winna zająć miejsce w pierwszym wagonie, co w sytuacji, gdyby w pojeździe nie było biletomatu, dawałoby jej możliwość zakupu biletu u kierującego pojazdem. Brak takiego działania po stronie pozwanej musi być ocenione, jako okoliczność ją obciążająca. M. H. musiała bowiem zdawać sobie sprawę z faktu, że w przypadku wejścia do drugiego wagonu pojazdu, bez sprawdzenia, czy został on wyposażony w biletomat, może zostać w istocie pozbawiona możliwości zakupu biletu. Istotnym jest przy tym podkreślenie, że pozwana w toku procesu nie podnosiła, aby zaszły jakiegokolwiek okoliczności, które uniemożliwiły jej zajęcie miejsca w pierwszym wagonie. Z przedstawionej przez nią relacji wynika, że w momencie przyjazdu tramwaju przebywała już ona na przystanku, nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby pozwana skierowała się do pierwszego wagonu. Reasumując Sąd uznał, iż pozwana wyłącznie na skutek własnego postępowania doprowadziła do sytuacji, w której podróżowała środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu, a tym samym nie dotrzymała zawartej z powodem umowy przewozu. W konsekwencji powód był uprawniony do obciążenia pozwanej opłatą dodatkową w wysokości 200 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 1,90 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa miejscowego. Żądanie powoda zapłaty kwoty 201,90 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

W ocenie Sądu w pełni zasadne było również żądanie powoda dotyczące zasądzenia odsetek od należności głównej. M.-prawną podstawę omawianego roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności.

Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne, a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku – w związku z nowelizacją wskazanego przepisu – odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 137 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu - 30 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej 90 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.